

Afstanden mellem de to Steder; det er den, der gør dem til Nabopostkontorer, og det er det, som uforanderligt og uden Hensyn til alle de Forhold, der kunne indtræde, berettiger til at anvende i denne særlige Forbindelse en lavere Takst. Jeg maa derfor fastholde min anbefaling for, at vi komme over til denne Ordning.

Med Hensyn til den finansielle Side af Sagen er det blevet anført — og, som ogsaa antydet af mig i Gaar, har det været anført i Udvalget —, at det ikke kunde have nogen Betydning for Postvæsenet, om det fik denne Indtægt eller ikke, da Postvæsenets Indtægter i saa høj Grad stige ad ganske naturlig Vej derved, at Udviklingen stiger; Forretningerne vokse, Befolkningen bliver større o. s. v., og derved gaar det sin jævne Gang, saa at Indtægterne hvert Aar stige 4 pCt. Nu er Indtægten omtrent 16 Mill. Kr., og 4 pCt. deraf ere jo et meget stort Beløb; ca. 600,000 Kr. kan man maaske regne som den normale Tilyækst om Aaret. Men det er noget, som i Virkeligheden ikke udelukker Ønskeligheden af, at man under en given finansiell Situation som den, vi befinde os i, kan ønske at forhøje den Indtægt, som Postvæsenet skal give. Faa vi 250,000 Kr. mere, er det et nyt Niveau, paa hvilket Postvæsenet staar. Spørgsmaalet er nu, om virkelig Postvæsenet skulde være saa velstillet, at det slet ikke skulde være nødvendigt for Staten der at tage finansielle Hensyn. I den Henseende deler jeg ikke dens Opfattelse, der saa ofte fremsættes, at Postvæsenet er saa ypperligt situeret, at det kan tillade sig, hvad det skal være i økonomisk Henseende. Efter min Mening kan man kun bedømme en saadan Virksomheds økonomiske Forhold under det Synspunkt: Hvad kan den tillade sig? Og der er to Ting, man her kunde spørge om: Hvad kan Postvæsenet tillade sig i Henseende til at lønne sine Folk bedre og i Henseende til at yde sine Ydelser billigere overfor Publikum? I begge Henseender mener jeg, at det hurtigt vil vise sig, at Postvæsenets Situation er en saadan, at det har Grund til at være varsom i sin Økonomi. Vi vide, at der her Aar efter Aar har foreligget indtrængende Andragender fra Landpostbudene om bedre Kaar, og der er heller ikke nogen Tvivl om, at Landpostbudenes Kaar ere saa beskedne, at det kunde være meget ønskeligt, om de Andragender, der ere fremkomne, kunde imødekommes. Men det er udregnet af den højtærede Minister, at naar man skulde imødekomme alle Landpost-

budenes Krav, vilde det medføre en Merudgift af 2 Mill. Kr., hvilket vilde betyde et meget stort Underskud.

Et andet Spørgsmaal er: Hvor meget kunne vi gaa til at forandre ved Satserne? Kunne vi virkelig yde Publikum en væsentlig billigere Betjening? Ogsaa der maa man absolut sige Pas. Den Forhøjelse, som fandt Sted i 1902, var en meget opsigtvækkende Begivenhed i alt Takstvæsen, nemlig at man i Begyndelsen af det 20de Aarhundrede ved en ny Takstbestemmelse forhøjede Postvæsenets Grundporto med 25 pCt. Og det viser sig, at denne Forhøjelse kan man aldeles ikke undvære den Dag i Dag. Man kan ikke gaa til en Nedsættelse af Porto for Stationsbrevene til 8 Øre uden et meget betydeligt Tab; det vilde koste et Beløb af omtrent 1,200,000 Kr. at gaa ned med Porto igen, og det vil altsaa ses, at hele Overskuddet vilde forsvinde ved en saadan Foranstaltning. Det er derfor ogsaa umuligt at imødekomme dem, der i Forbindelse med den foreliggende Sag ønske, at vi skulde have en fælles Porto i den Forstand, at Lokalbrev og Stationsbrev skulde koste lige meget, at man altsaa vilde have det ligesom i England, hvor man virkelig konsekvent har gennemført Penny-Postsystemet, men det er ogsaa det eneste Land, hvor man har gjort det. Det kunne vi slet ikke gøre her i Landet. Forholdet er nemlig det, at vi have 59 Millioner Stationsbreve, men kun 34 Millioner Lokalbrev. Trække vi 1 Øre fra Porto for Stationsbrevene, nytter det altsaa ikke, at vi lægge 1 Øre til Porto for Lokalbrevene; og hver Øre, vi trække fra Porto for Stationsbrevene, giver en Mindreindtægt af 590,000 Kr., saa vi kunne saa at sige ikke røre os til dette Formaalets Realisation. Derfor mener jeg ikke, at Forholdene i Postvæsenet ere saa glimrende, som det kan tage sig ud, naar man alene ser paa det aarlige Overskud; thi det betyder ikke i Forhold til Omsætningen og Forretningens Overgang saa overvældende meget.

Dertil kommer en virkelig Fare for Fremtiden i Omstændigheder, hvorover vi ikke ere herrer, idet Taksterne mellem Danmark og Udlandet beherskes af Forhold, som vi ikke ere herrer over. Der kan der komme et stort Tab, og der er ogsaa Udsigt til, at det vil komme. Det var et af de Synspunkter, som Finanslovkommissionen særlig havde fremme, og det var for at imødegaa en saadan kommende Konjunktur, at Finanslovkommissionen